

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Jiřího Vyvadila a JUDr. Radana Malíka v právní věci stěžovatele **G. Ch.,** zastoupeného JUDr. Františkem Beranem, advokátem se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 18, za účasti **Ministerstva vnitra,** se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 9. 8. 2004, č. j. 15 Az 463/2003 - 26,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

III. Odměna advokáta JUDr. Františka Berana **se určuje** částkou 1075 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Krajský soud v Ústí nad Labem rozsudkem ze dne 9. 8. 2004, č. j. 15 Az 463/2003 - 26, zamítl žalobu stěžovatele proti rozhodnutí Ministerstva vnitra (dále jen „ministerstvo“) ze dne 29. 1. 2003, č. j. OAM-5755/VL-10-04-2002, kterým bylo rozhodnuto o neudělení azylu stěžovateli podle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), a současně bylo rozhodnuto, že se na něj nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu. V odůvodnění rozsudku krajský soud konstatoval, že stěžovatel opustil zemi původu z důvodu obavy o svůj život, neboť do jeho domu, resp. do domu, v němž bydlel a který byl ve vlastnictví jeho

matky, se v roce 1992 nastěhovali O., v únoru 2002, kdy se do domu vrátil, tam již O. nebydleli, začali však po něm vyžadovat peníze za to, že mu zachránili dům během války. Stěžovatel peníze neměl, O. mu vyhrožovali a podle tvrzení sousedů mu právě oni zapálili dům. Stěžovatel se obrátil na místní policii, ale tam mu nepomohli, a na jiné orgány se neobrátil. Ani stěžovatelova matka jako majitelka domu se neobrátila na státní orgány. Krajský soud konstatoval, že jestliže stěžovatel ani jeho matka nepožadovali žádnou další pomoc od kompetentních orgánů, nemůže stěžovatel věrohodně tvrdit, že mu státní orgány neposkytly náležitou pomoc, a to ani pokud mu neznámé osoby vyhrožovaly ve snaze vylákat z něj peníze. Jednání těchto osob nelze posuzovat jako jednání z národnostní nesnášenlivosti, ale jako jednání směřující k obohacení. Stěžovatel tedy nesplňuje důvody pro udělení azylu ve smyslu ustanovení § 12 písm. a) a b) zákona o azylu, a ministerstvo tak rozhodlo v souladu s tímto ustanovením a na základě náležitě zjištěného skutkového stavu věci. Stěžovatel nesplňuje ani podmínky pro udělení azylu podle ustanovení § 13 a § 14 zákona o azylu s tím, že otázkou udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu se ministerstvo zabývalo v rámci vlastní kompetence a vlastního správního uvážení, jehož rozsah nepřísluší soudu přezkoumávat.

Stěžovatel podal proti tomuto rozsudku v zákonné lhůtě kasační stížnost, v níž namítal, že došlo k pochybení ministerstva, v důsledku něhož je jeho rozhodnutí a následné rozhodnutí krajského soudu nezákonné. Stěžovatel tvrdil, že došlo k nezákonnosti porušením ustanovení § 3 odst. 4, § 32 odst. 1, § 34 odst. 1 a § 46 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Dále stěžovatel svá tvrzení odůvodňuje tím, že v zemi původu je ze strany O. ohrožen na životě a nemá se kam obrátit o pomoc, protože stát takové poměry trpí a podporuje. Stěžovatel se domnívá, že v jeho případě jsou dány i důvody humanitární, na základě kterých mu bylo možno udělit azyl podle § 14 zákona o azylu. Dále se odvolal na čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod a dovolával se názoru uvedeného v článcích 53 a 43 Příručky k postupům a kriteriím pro určování právního postavení uprchlíků. Z uvedených důvodů navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení a přiznal kasační stížnosti odkladný účinek.

Ministerstvo ve svém vyjádření popřelo oprávněnost podané kasační stížnosti, neboť se domnívá, že jeho rozhodnutí i rozsudek soudu byly vydány v souladu s právními předpisy. Stěžovatel v průběhu správního řízení neuvedl žádné relevantní skutečnosti pro udělení azylu podle zákona o azylu. Potíže, které měl stěžovatel v zemi svého původu, měly charakter potíží se soukromými osobami, tyto potíže však nelze považovat za pronásledování ve smyslu zákona o azylu, a to i s ohledem na to, že stěžovatel nevyužil všech prostředků ochrany práv a svobod jednotlivce, které právní řád země jeho původu k takové ochraně poskytuje. K odvolání se stěžovatele na Příručku k postupům a kriteriím pro určování právního postavení uprchlíků ministerstvo uvedlo, že tato příručka není pro ministerstvo závazná, má pouze doporučující charakter a stěžovatel navíc nenaplňuje důvody v příručce uvedené. Ministerstvo dále odkázalo na správní spis, zejména na podání a výpovědi stěžovatele učiněné ve správním řízení a na vydané rozhodnutí. Proto navrhlo zamítnutí kasační stížnosti a nepřiznání odkladného účinku pro nedůvodnost.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadený rozsudek v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil, přičemž neshledal vady uvedené v odstavci 3 citovaného ustanovení, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Pokud stěžovatel obecně namítal, že došlo k pochybení ministerstva při projednávání žádosti o azyl, v důsledku něhož je jeho rozhodnutí a následné rozhodnutí soudu nezákonné, aniž namítané vady jakýmkoliv způsobem specifikoval a konkretizoval, pouze citoval zákonný text několika ustanovení, Nejvyšší správní soud v souladu se svou ustálenou rozhodovací praxí (viz například usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 11. 2004, č. j. 1 Afs 47/2004 - 74) konstatuje, že důvodem kasační stížnosti ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), není, cituje-li stěžovatel pouze zákonný text tohoto ustanovení nebo jeho část, aniž by jej v konkrétní věci specifikoval, a nekonkretizuje-li vady řízení či vady v právním úsudku, jichž se soud podle stěžovatele dopustil. Rovněž namítání vad správního řízení jen v obecné rovině, tj. jestliže se stěžovatel omezí na citaci příslušných ustanovení správního řádu, která měla být ve správním řízení porušena, aniž by uvedl, v čem konkrétně měly tyto vady spočívat, nemůže být považováno za kasační důvod ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s. V rozsahu této námitky tedy Nejvyšší správní soud napadené rozhodnutí nepřezkoumal.

Pokud se stěžovatel dovolával důvodu humanitárního pro udělení azylu, Nejvyšší správní soud neshledal tuto námitku důvodnou.

Podle ustanovení § 14 zákona o azylu, jestliže v řízení o udělení azylu nebude zjištěn důvod pro udělení azylu podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.

Ustanovení § 14 zákona o azylu je kombinací neurčitého právního pojmu a správního uvážení, kdy neurčitým právním pojmem je „případ zvláštního zřetele hodný“ a vlastní rozhodnutí správního orgánu vyjádřené slovy „lze udělit humanitární azyl“ představuje správní uvážení. Samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z týchž skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné závěry. Protože ministerstvo řádně zjistilo a posoudilo jak osobní situaci stěžovatele, tak i stav v jeho zemi, přičemž stěžovatel sám ve správním řízení žádné důvody hodné zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu neuvedl, nelze jeho postupu, ani postupu krajského soudu, nic vytknout.

Pokud se stěžovatel v kasační stížnosti dovolával čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod, podle něhož nikdo nesmí být mučen nebo podrobován nelidskému či ponižujícímu zacházení nebo trestu, a čl. 43 a 53 metodologické Příručky k postupům a kritériím pro určování právního postavení uprchlíků, Nejvyšší správní soud se těmito námitkami nezabýval, a to pro jejich nepřípustnost podle ustanovení § 104 odst. 4 s. ř. s., když tyto důvody neuplatnil před soudem, jehož rozsudek je přezkoumáván, ač tak učinit mohl.

Nejvyšší správní soud z výše uvedených důvodů kasační stížnost jako nedůvodnou podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl. O kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 109 odst. 1 s. ř. s. bez jednání.

O stěžovatelem podaném návrhu, aby byl kasační stížnosti přiznán odkladný účinek podle ustanovení § 107 s. ř. s. Nejvyšší správní soud nerozhodl, protože věc byla vyřízena přednostně v souladu s ustanovením § 56 ve spojení s § 120 s. ř. s.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 větu první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel v řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení a ministerstvu žádné náklady s tímto řízením nevznikly.

Stěžovateli byl pro řízení o kasační stížnosti ustanoven jako zástupce advokát a podle § 35 odst. 7 s. ř. s. platí v takovém případě odměnu advokáta včetně hotových výdajů stát. Podle § 9 odst. 3 písm. f) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů, náleží advokátovi odměna za jeden úkon právní služby 1000 Kč a podle § 13 odst. 3 citované vyhláška náhrada hotových výdajů v částce 75 Kč, celkem tedy 1075 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. srpna 2005

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu